

Cauza C-614/20**Rezumatul cererii de decizie preliminară întocmit în temeiul articolului 98
alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Curții de Justiție****Data depunerii:**

18 noiembrie 2020

Instanța de trimitere:Tallinna Halduskohus (Tribunalul Administrativ din Tallinn,
Estonia)**Data deciziei de trimitere:**

18 noiembrie 2020

Reclamantă:

AS Lux Express Estonia

Pârâtă:Majandus- ja Kommunikatsiooniministeerium (Ministerul
Economiei și Comunicațiilor)**Obiectul acțiunii principale**Acțiune în despăgubiri formulată de AS Lux Express Estonia împotriva Republicii
Estonia**Obiectul și temeiul juridic al trimiterii preliminare**Interpretarea Regulamentului (CE) nr. 1370/2007 al Parlamentului European și al
Consiliului din 23 octombrie 2007 privind serviciile publice de transport feroviar
și rutier de călători și de abrogare a Regulamentelor (CEE) nr. 1191/69 și nr.
1107/70 ale Consiliului (JO 2007, L 315, p. 1), articolul 2 litera (e), articolul 3
alineatele (2) și (3) și articolul 4 alineatul (1) litera (b) punctul (i).

Întrebările preliminare

1. Cazul în care tuturor întreprinderilor de drept privat care desfășoară la nivel intern activități comerciale de transport rutier, maritim și feroviar regulat de persoane li se impune aceeași obligație de a transporta gratuit călători dintr-o anumită categorie (copii de vârstă preșcolară, persoane cu handicap care nu au împlinit vârsta de 16 ani, persoane cu handicap grav care au depășit vârsta de 16 ani, persoane cu deficiențe majore de vedere, însoțitorii unei persoane cu deficiență gravă sau majoră de vedere, precum și câini ghid și câini pentru asistență ai unei persoane cu handicap) poate fi interpretat în sensul impunerii unei obligații de serviciu public în sensul prevăzut de articolul 2 litera (e) și articolul 3 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 1370/2007 al Parlamentului European și al Consiliului din 23 octombrie 2007 privind serviciile publice de transport feroviar și rutier de călători și de abrogare a Regulamentelor (CEE) nr. 1191/69 și nr. 1107/70 ale Consiliului?
2. Dacă este vorba de o obligație de serviciu public în sensul prevăzut de Regulamentul (CE) nr. 1370/2007: un stat membru are dreptul, în conformitate cu articolul 4 alineatul (1) litera (b) punctul (i) din Regulamentul (CE) nr. 1370/2007, de a exclude printr-o lege națională plata unei compensații către transportator pentru îndeplinirea unei astfel de obligații?

Dacă un stat membru are dreptul de a exclude plata compensațiilor către transportator, în ce condiții poate face acest lucru?
3. În conformitate cu articolul 3 alineatul (3) din Regulamentul (CE) nr. 1370/2007, este permisă excluderea din domeniul de aplicare al acestui regulament a normelor generale care instituie tarife maxime pentru alte categorii de călători decât cele menționate în această prevedere?

Obligația de notificare a Comisiei Europene în conformitate cu articolul 108 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene se aplică și în cazul în care normele generale care instituie tarife maxime nu prevăd plata unei compensații pentru transportator?
4. În cazul în care Regulamentul (CE) nr. 1370/2007 nu este aplicabil în speță: Acordarea unei compensații poate fi întemeiată pe un alt act juridic al Uniunii Europene (cum ar fi Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene)?
5. Ce condiții trebuie să fie îndeplinite de eventualele compensații acordate transportatorului pentru a fi conforme cu prevederile referitoare la ajutorul de stat?

Dispoziții ale dreptului Uniunii invocate

Regulamentul (CE) nr. 1370/2007 al Parlamentului European și al Consiliului din 23 octombrie 2007 privind serviciile publice de transport feroviar și rutier de călători și de abrogare a Regulamentelor (CEE) nr. 1191/69 și nr. 1107/70 ale Consiliului (JO L 315, p. 1), articolele 1 - 4.

Articolul 108 TFUE.

Comunicarea Comisiei referitoare la orientări pentru interpretarea Regulamentului (CE) nr. 1370/2007 privind serviciile publice de transport feroviar și rutier de călători (JO 2014, C 92, p. 1), punctele 2.2.2 și 2.2.3

Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, articolele 16, 17, 41 și 51.

Dispozițiile naționale invocate

În conformitate cu Legea privind transportul public de persoane (RT I, 23 martie 2015, 2), în vigoare din data de 1 octombrie 2015, în versiunea aplicabilă în litigiul principal (RT I, 30 iunie 2020, 24) (denumită în continuare „GÖP”), transportul regulat se efectuează atât în baza unui contract de servicii publice (articolul 19), cât și sub forma serviciilor comerciale de transport regulat [articolul 4 alineatul (4)]. Tariful pentru serviciile comerciale de transport regulat este stabilit de către transportator [articolul 31 alineatele (2) și (4) GÖP], iar tariful maxim pe vehicul-kilometru, respectiv tariful maxim al biletelor în cadrul transportului regulat efectuat în baza unui contract de servicii publice, este stabilit de către autoritatea competentă [articolul 31 alineatul (2) și (4) GÖP].

Articolul 34 GÖP prevede:

„Transportul gratuit de persoane în cadrul serviciilor regulate de transport intern

Pe un traseu intern de transport rutier, maritim și feroviar regulat de persoane transportatorul are obligația de a transporta gratuit copiii care la data de 1 octombrie a anului școlar în curs nu au împlinit vârsta de șapte ani, precum și copiii în cazul cărora s-a amânat intrarea în învățământul obligatoriu, persoanele cu handicap care nu au împlinit vârsta de 16 ani, persoanele cu handicap grav care au depășit vârsta de 16 ani, persoanele cu deficiențe majore de vedere, însoțitorii unei persoane cu deficiență gravă sau majoră de vedere, precum și câinii ghid și câinii pentru asistență ai unei persoane cu handicap. Transportatorul nu va primi nicio compensație pentru transportul gratuit al acestor categorii de călători”.

Prezentare succintă a situației de fapt și a procedurii

1. Întreprinderile private Eesti Buss OÜ (denumită în continuare „Eesti Buss”) și AS Lux Express Estonia (denumită în continuare „Lux Express” sau „reclamanta”) au primit o licență comunitară pentru transportul de persoane în lunile august 2013 și,

respectiv, martie 2015. Acestea au prestat servicii comerciale de transport regulat cu autobuzele la nivel intern. La data de 29 iulie 2019, Eesti Buss a fost radiată de la Registrul Comerțului ca urmare a fuziunii cu Lux Express.

- 2 La data de 5 iunie 2019, Eesti Buss și Lux Express au solicitat Ministerului Economiei și Infrastructurii daune compensatorii în valoare de 537 219 euro. Acestea au susținut că daunele au rezultat în urma obligației reclamantelor de a transporta gratuit anumite categorii de călători în cadrul serviciilor comerciale de transport regulat la nivel intern în conformitate cu articolul 34 GÖP, fără a primi în schimb o compensație de la stat. Compensația ar consta în sumele neîncasate de către solicitante din vânzările de bilete în anul 2018 ca urmare a aplicării articolului 34 GÖP.
- 3 Prin răspunsul din data de 10 iulie 2019, Ministerul Economiei și Infrastructurii a respins această cerere, motivând că, în conformitate cu articolul 34 GÖP, transportatorul nu primește compensații pentru transportul gratuit al persoanelor.
- 4 La data de 12 august 2019, Lux Express a formulat la Tallinna Halduskohus (Tribunalul Administrativ din Tallinn) o acțiune în despăgubiri împotriva Republicii Estonia pentru acordarea unei despăgubiri în valoare de 851 960 euro. Quantumul compensațiilor ar corespunde sumelor neîncasate din vânzarea de bilete de către Lux Express împreună cu Eesti Buss în conformitate cu articolul 34 GÖP în perioada 1 ianuarie 2018 - 31 iulie 2019. În timpul procedurii, reclamanta a majorat quantumul despăgubirilor solicitate la 2 061 781 euro, sumă care ar include despăgubirile pentru ambele societăți aferente perioadei de la 1 ianuarie 2016 până la 31 ianuarie 2020. S-a solicitat plata compensației plus dobânzile aferente. În subsidiar s-a solicitat condamnarea Republicii Estonia la plata unei compensații financiare în quantumul adecvat plus dobânzile aferente, acest quantum rămânând la aprecierea instanței.

Principalele argumente ale părților din procedura principală

- 5 Reclamanta consideră că obligația de a transporta gratuit călătorii ar reprezenta o încălcare majoră și disproporționată a dreptului de proprietate, a libertății de a desfășura o activitate comercială și a libertății contractuale, care ar fi fost garantate prin Constituția Republicii Estonia. Reclamanta prestează servicii de transport cu autobuzul doar în cadrul serviciilor comerciale de transport regulat și în condiții de economie de piață, motiv pentru care nu s-ar supune niciunei obligații de serviciu public. Nu ar exista circumstanțe extraordinare (război, catastrofă), care ar justifica obligarea societăților fără participare publică la exercitarea unor sarcini impuse de stat fără plata unei compensații. Prin impunerea unei obligații de a asigura transport gratuit, transportatorii ar fi supuși unui tratament discriminatoriu în comparație cu alte companii care prestează servicii de interes general (de exemplu servicii pentru furnizarea de gaz, energie electrică, energie termică, apă și canalizare, salubritate, poștă și telecomunicații), deoarece celelalte companii nu ar fi obligate să își ofere serviciile gratuit. Totodată, firmele

care prestează servicii comerciale de transport ar fi supuse unui tratament discriminatoriu în comparație cu ceilalți transportatori care activează în baza unui contract de servicii publice. Aceștia din urmă ar beneficia de o compensație în baza prețului per kilometru parcurs, ceea ce ar însemna că veniturile transportatorului nu ar depinde de numărul călătorilor, de prețurile biletelor sau de reducerile acordate la prețul călătoriei. O întreprindere comercială de transport ar fi nevoită să își acopere costurile din prețul biletelor de călătorie, iar obligația de a asigura transport gratuit i-ar limita veniturile. Încălcarea drepturilor este amplificată și mai mult de faptul că transportul regulat efectuat în cadrul unui contract de servicii publice s-ar suprapune integral sau parțial cu liniile deservite de transportatorii comerciali, iar statul și colectivitatea locală ar oferi într-un mod mai amplu și gratuit servicii de transport public. Din acest motiv, transportatorii comerciali s-ar afla într-o situație de concurență neloială.

- 6 Procentul ridicat de călători care călătoresc gratuit din numărul total al călătorilor (în medie 3%) ar genera transportatorilor costuri ridicate prin facilitarea transportului gratuit. Veniturile neîncasate de reclamantă s-ar ridica la 5% până la 7% din încasările din bilete. Sumele neîncasate ar fi fost calculate pe baza prețului integral al biletelor fără TVA (și anume prețul de bază) pentru biletele emise de reclamantă călătorilor în conformitate cu articolul 34 GÖP. Dacă transportatorul ar transfera costurile transportului gratuit altor călători, prețul serviciilor ar crește, fapt care ar putea diminua cererea și profitul transportatorului. Transportatorul ar fi pus într-o situație dificilă și ar putea fi nevoit să renunțe la activitatea sa. Costurile asociate cu gestionarea de către stat a reducerilor la prețul călătoriei ar putea fi ne semnificative.
- 7 Articolul 1 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 1370/2007 ar include prevederea că statul ar trebui să compenseze operatorii de servicii publice pentru costurile generate de îndeplinirea obligațiilor de serviciu public. Ar fi vorba de o obligație de serviciu public în sensul prevăzut de articolul 2 litera (e) din acest regulament, deoarece o întreprindere care acționează în baza unor interese economice nu ar presta serviciul gratuit în lipsa unei obligații impuse prin lege. Deoarece articolul 34 GÖP interzice plata unei compensații pentru îndeplinirea obligației, această prevedere ar încălca Regulamentul (CE) nr. 1370/2007 și ar trebui să rămână neaplicată. Faptul că statul nu a comunicat Comisiei Europene în prealabil această prevedere generală [articolul 3 alineatul (3) din Regulamentul (CE) nr. 1370/2007 și articolul 108 TFUE] nu exclude acordarea unei compensații.
- 8 Dacă Regulamentul (CE) nr. 1370/2007 nu este aplicabil în speță, compensația ar trebui acordată în baza principiilor generale ale dreptului Uniunii (principiul proporționalității, articolele 16, 17, 41 și 51 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene).
- 9 Ministerul Economiei și Comunicațiilor (pârâta) solicită respingerea acțiunii. Condiția care face obiectul litigiului ar fi fost impusă pentru a face transportul public mai accesibil pentru persoanele cu handicap și familiile cu copii mici și

pentru a crește mobilitatea acestor persoane. De asemenea, această obligație ar fi fost impusă ca o condiție în scopul de a asigura utilizarea adecvată și economisirea banilor publici. În acest caz ar fi vorba de scopuri legitime. Legiuitorul ar dispune de o marjă largă de apreciere la organizarea politicii sociale. Atingerea adusă drepturilor fundamentale ale reclamantei ar fi minimă - în opinia nefondată a reclamantei, 3% dintre călători au fost transportați gratuit. Reclamanta ar fi liberă să stabilească singură tariful pentru ceilalți călători. Având în vedere diferitele tarife stabilite de reclamantă, aceasta ar fi stabilit probabil transportul gratuit sau un tarif mai avantajos pentru persoanele cu handicap și copiii de vârstă preșcolară chiar și în lipsa obligației stabilite în articolul 34 GÖP. Deoarece gradul de ocupare al autobuzelor nu este foarte des de 100%, reclamanta nu ar fi nevoită să renunțe la încasări datorită transportului persoanelor cu handicap și al copiilor de vârstă preșcolară. Reclamanta nu ar fi obligată să rezerve în mod prioritar locuri pe scaune acestor categorii de călători. Condiția ar fi aplicabilă din anul 2000 și transportatorul ar fi putut să ia în calcul această condiție încă de la începutul desfășurării activității sale economice. Reclamanta ar avea o situație economică bună, ar fi solicitat o licență pentru un nou traseu, ar fi cumpărat autobuze noi, ar avea tot mai mulți călători și veniturile sale ar fi crescut. În consecință, obligația care se aplică deja de mult timp nu ar fi afectat succesul economic al reclamantei. Aceasta ar opera serviciul comercial de transport regulat contra cost. Traseele nerentabile ar fi operate de furnizorul de transport regulat public, care nu se află în concurență cu operatorul comercial de servicii de transport regulat. Un furnizor de servicii comerciale de transport ar fi liber să își sisteze activitatea atunci când dorește. Așadar, condiția impusă ar fi proporțională și constituțională. O comparație cu alți întreprinzători care prestează servicii de interes general nu ar fi relevantă. Nu ar exista nicio încălcare a drepturilor fundamentale ale reclamantei și plata despăgubirilor nu ar fi justificată.

- 10 Regulamentul (CE) nr. 1370/2007 nu ar fi aplicabil, deoarece reglementează obligații de serviciu public. Cu reclamanta nu s-ar fi încheiat un contract de servicii publice. Articolul 3 alineatul (3) din Regulamentul nr. 1370/2007 permite excluderea din domeniul de aplicare al acestui regulament a cazurilor în care sunt stabilite tarifele maxime pentru anumite categorii de călători printr-o normă generală. Dacă nu se plătește nicio compensație, nu ar fi necesară nici notificarea Comisiei Europene. Chiar dacă obligația impusă prin articolul 34 GÖP ar reprezenta o obligație de serviciu public în sensul prevăzut de Regulamentul (CE) nr. 1370/2007, din acest regulament nu reiese că ar trebui să i se plătească transportatorului o compensație pentru o astfel de obligație. Nici TFUE nu impune obligația acordării unui ajutor de stat. Prestarea serviciului ar fi rentabilă din punct de vedere economic și fără plata unei compensații.

Prezentare succintă a motivării trimiterii preliminare

- 11 Reclamanta solicită statului o compensație pentru faptul că a fost obligată, în conformitate cu articolul 34 GÖP, să transporte gratuit persoane din anumite categorii de călători în cadrul serviciului comercial de transport regulat, fără plata

unei compensații din partea statului. Este incontestabil faptul că reclamanta operează servicii comerciale de transport regulat cu autobuzul doar în baza licențelor acordate pentru anumite trasee. Nici statul, și nici colectivitatea locală nu au încheiat cu reclamanta un contract de servicii publice, iar reclamantei nu i se plătesc compensații din fondurile publice pentru acoperirea costurilor transportului regulat.

- 12 Instanța de trimitere solicită să se stabilească în cadrul examinării pe fond dacă situația actuală este reglementată, pe lângă dreptul național, și de Regulamentul (CE) nr. 1370/2007. Acest regulament reglementează prestarea serviciilor în domeniul transportului public de călători [articolul 1 alineatul (1)]. Reclamanta prestează servicii de transport de călători care sunt de interes economic general [articolul 2 litera (a) din Regulamentul (CE) nr. 1370/2007], deoarece există un interes public pentru transportul regulat cu autobuzul între diferite orașe și astfel se asigură mobilitatea oamenilor. Se ridică problema dacă situația în care un stat impune transportatorilor privați care operează servicii comerciale de transport regulat obligația de a transporta gratuit anumite categorii de călători poate fi interpretată tot în sensul impunerii unei obligații de serviciu public în sensul prevăzut de articolul 2 litera (e) din Regulamentul (CE) nr. 1370/2007. Pârâta este convinsă că nu ar fi vorba de o obligație de serviciu public și că în speță nu ar fi aplicabil Regulamentul (CE) nr. 1370/2007.
- 13 După cum reiese din articolul 3 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 1370/2007, autoritatea competentă impune în general prestatorului unui serviciu o obligație de serviciu public printr-un contract de servicii publice. În conformitate cu alineatul (2) din acest articol, prin derogare de la alineatul (1), obligațiile de serviciu public care urmăresc să instituie tarife maxime pentru toți călătorii sau pentru anumite categorii de călători pot fi supuse, la rândul lor, normelor generale. În speță, autoritatea competentă nu a încheiat niciun contract de servicii publice cu reclamanta, ci a impus prin lege transportatorilor care efectuează transport regulat la nivel intern obligația de a transporta gratuit anumite categorii de călători.
- 14 În opinia instanței de trimitere, GÖP poate fi considerat ca o normă generală în sensul prevăzut de articolul 2 litera (1) și articolul 3 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 1370/2007. Această interpretare este confirmată de punctele 2.2.2 și 2.2.3 din Comunicarea Comisiei referitoare la orientări pentru interpretarea Regulamentului (CE) nr. 1370/2007 privind serviciile publice de transport feroviar și rutier de călători.
- 15 În articolul 34 GÖP este prevăzut un tarif maxim (transport gratuit) pentru anumite categorii de călători. Stabilirea unui astfel de tarif maxim printr-o normă generală poate fi interpretată, în conformitate cu articolul 3 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 1370/2007, în sensul impunerii unei obligații de serviciu public. Ca urmare, instanța de trimitere consideră că în speță este aplicabil Regulamentul (CE) nr. 1370/2007, spre deosebire de pârâtă.

- 16 În conformitate cu articolul 1 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 1370/2007, un scop al intervențiilor în domeniul transportului public de călători este furnizarea unui serviciu la costuri mai scăzute. Introducerea dreptului la transport gratuit pentru anumite categorii de călători prin articolul 34 GÖP are ca scop, printre altele, garantarea unui serviciu la costuri mai scăzute pentru acești călători. Iar pârâta a admis de asemenea acest lucru. Ar fi improbabil ca o întreprindere care își urmărește interesele economice să efectueze transportul gratuit al acestor călători fără influența autorităților publice. În consecință, instanța de trimitere consideră că speța intră sub incidența scopului și domeniului de aplicare al articolului 1 alineatele (1) și (2) din Regulamentul (CE) nr. 1370/2007. Totuși, instanța consideră că este necesar să se adreseze Curții de Justiție întrebarea dacă cea dintâi a stabilit în mod corect domeniul de aplicare al Regulamentului (CE) nr. 1370/2007.
- 17 În cazul în care Regulamentul (CE) nr. 1370/2007 este aplicabil în cazul de față, în conformitate cu articolul 3 alineatul (2) a doua teză din acesta, autoritatea competentă compensează transportatorul pentru respectarea obligațiilor tarifare stabilite prin intermediul normelor generale. Din articolul 1 alineatul (1) al doilea paragraf și din articolul 4 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (CE) nr. 1370/2007 reiese, de asemenea, că autoritatea competentă prevede, la impunerea unei obligații de serviciu public asupra unui transportator, plata unei compensații pentru îndeplinirea acestei obligații. În articolul 4 alineatul (1) litera (b) punctul (i) din Regulamentul (CE) nr. 1370/2007 se face totuși referire la posibilitatea de a nu plăti niciun fel de compensație. De aceea, instanța de trimitere ridică problema dacă articolul 4 alineatul (1) litera (b) punctul (i) din Regulamentul (CE) nr. 1370/2007 conferă unui stat membru dreptul de a exclude prin dreptul național acordarea unei compensații către transportator. Dacă un stat membru are dreptul de a exclude plata de compensații către transportator, în ce condiții poate face acest lucru, astfel încât drepturile întreprinderii să nu fie afectate în mod disproporționat? Deoarece reclamanta operează doar serviciul comercial de transport regulat, în concret în scopuri comerciale, impunerea unei obligații de a transporta gratuit persoane aduce atingere în mod necesar libertății sale de a desfășura o activitate comercială și posibilităților de a obține venituri. Deși reclamanta are o situație stabilă din punct de vedere economic (în anul 2018 a obținut un profit de 864 752 euro, în anul 2019 2 160 475 euro), o astfel de obligație se aplică în același mod și pentru alți transportatori comerciali, a căror situație economică poate nu este la fel de bună, iar obligația de a transporta gratuit persoane fără plata unei compensații se poate dovedi nedreaptă față de întreprindere.
- 18 Articolul 3 alineatul (3) din Regulamentul (CE) nr. 1370/2007 permite excluderea din domeniul de aplicare al acestui regulament a normelor generale privind compensarea financiară pentru obligații de serviciu public care instituie tarife maxime pentru elevi, studenți, ucenici și persoane cu mobilitate redusă. În conformitate cu articolul 34 GÖP, se oferă condiții favorabile de transport pentru copiii de vârstă preșcolară, persoanele cu handicap care nu au împlinit vârsta de 16 ani, persoanele cu handicap grav care au depășit vârsta de 16 ani, persoanele cu

deficiențe majore de vedere, pentru însoțitorii unei persoane cu deficiență gravă sau majoră de vedere, precum și pentru câinii ghid și câinii pentru asistența unei persoane cu handicap. Astfel se diferențiază categoriile de beneficiari prevăzute în articolul 3 alineatul (3) din Regulamentul (CE) nr. 1370/2007 și în articolul 34 GÖP. Pârâta consideră că articolul 3 alineatul (3) din Regulamentul (CE) nr. 1370/2007 ar fi aplicabil și în speță și că acesta ar permite totodată excluderea din domeniul de aplicare al acestui regulament a categoriilor de călători menționate în articolul 34 GÖP. Deoarece lista categoriilor de călători prevăzută în articolul 3 alineatul (3) din Regulamentul (CE) nr. 1370/2007 este exhaustivă, instanța de trimitere nu poate fi de acord cu punctul de vedere al pârâtei. Din acest motiv, instanța solicită să se stabilească dacă articolul 3 alineatul (3) din Regulamentul (CE) nr. 1370/2007 permite și excluderea din domeniul de aplicare al regulamentului a normelor generale care instituie tarife maxime pentru alte categorii de călători decât cele menționate în această prevedere.

- 19 Potrivit articolului 3 alineatul (3) din Regulamentul (CE) nr. 1370/2007, normele generale excluse din domeniul său de aplicare trebuie notificate Comisiei Europene, în conformitate cu articolul 88 din Tratatul CE (articolul 108 TFUE). Instanța de trimitere solicită să se stabilească dacă obligația de notificare a Comisiei Europene în conformitate cu articolul 108 TFUE se aplică și în cazul în care normele generale care instituie tarife maxime nu prevăd plata unei compensații pentru transportator. Într-un astfel de caz nu există niciun risc ca statul să fi acordat un eventual ajutor de stat. De aceea, instanța solicită să se stabilească dacă și o astfel de situație, în care un stat membru exclude din domeniul de aplicare al regulamentului norme generale care instituie tarife maxime pentru alte categorii de călători decât cele menționate în articolul 3 alineatul (3) din Regulamentul (CE) nr. 1370/2007, fără însă a prevedea plata unei compensații pentru transportator, este compatibilă cu acest regulament.
- 20 În cazul în care Curtea de Justiție consideră că prezentul litigiu nu intră sub incidența Regulamentului (CE) nr. 1370/2007, se ridică problema dacă acordarea unei compensații poate fi întemeiată pe un alt act juridic al Uniunii Europene (de exemplu, Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene) sau dacă soluționarea litigiului trebuie să se facă exclusiv în temeiul dreptului național.
- 21 În cazul în care instanța de trimitere decide în cadrul soluționării cauzei că trebuie să se acorde o compensație conform dreptului Uniunii sau dreptului național, se pune în continuare problema care sunt condițiile care trebuie luate în considerare la stabilirea cuantumului compensației, astfel încât compensația să nu încalce prevederile privind ajutoarele de stat. Reclamanta a calculat despăgubirile solicitate pe baza veniturilor neîncasate din vânzarea de bilete. Pârâta consideră că nu este corect să se pornească de la prețul билетelor, deoarece reclamanta a stabilit tarife diferite în funcție de vârsta pasagerului, data și ora călătoriei. În plus, pârâta a atras atenția asupra faptului că deseori autobuzele nu ar fi ocupate în proporție de 100%, astfel încât prin transportul gratuit al anumitor călători reclamanta nu ar pierde posibilitatea de a obține venituri din vânzarea de bilete. În opinia instanței de trimitere, tariful билетelor stabilit de reclamantă nu poate reprezenta un indicator

adecvat la calcularea unei compensații bazate pe costuri, deoarece reclamanta este liberă să stabilească tariful călătoriei și pe traseele interne nu există o concurență semnificativă. Instanța de trimitere solicită să se stabilească dacă, inclusiv în cazul în care Regulamentul (CE) nr. 1370/2007 nu este aplicabil în speță, ar fi adecvat să se ia ca bază pentru calcularea cuantumului compensației prevederile din anexa la Regulamentul (CE) nr. 1370/2007, al căror scop pare a fi evitarea compensării în exces.

DOCUMENT DE LUCRU